

tohoto okresního soudu zřízen a započal svou činnost pracovní soud, nezměnila nic na založené již výlučné věcné příslušnosti okresního soudu, o které bylo pravoplatně rozhodnuto kladně a která trvala dále, neboť účinky zahájení rozepře trvají až do ukončení sporu buď vydáním pravoplatného rozsudku nebo zpětvzetím žaloby nebo smírem. Nebyla-li v době, když spor byl řádně zahájen u okresního soudu, opodstatněna výlučná příslušnost pracovního soudu pro tento spor, nelze ji získati ani prorogací mlčky podle § 104 třetí odstavce j. n. a taková prorogace by nebyla vůbec účinná, ježto strany neměly zákonné možnosti, by úmluvou přenesly věcnou příslušnost s okresního soudu na soud pracovní. Nemá proto pro posouzení věcné příslušnosti soudu význam okolnost, že strany nečinily námitek proti postoupení sporu pracovnímu soudu, a že před ním v hlavní věci projednávaly. Pracovní soud byl podle § 22 odst. (1) zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. povinen, by svou příslušnost zkoumal z úřední povinnosti. Tutéž povinnost měl i odvolací soud ve sporech pracovních (§§ 28 čis. 3 a 33 odst. 2 téhož zákona). Ze spisů a najmě též z vyžádané vysvětlující zprávy odvolacího soudu ze dne 11. října 1934 jest zřejmé, že nebylo řádným soudem vůbec vydáno pravoplatné rozhodnutí, že pro tento spor jest věcně příslušným soud pracovní, takže tu nejde o případ upravený v § 22 odst. (2) zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. Tím, že pracovní soud a odvolací soud ve sporech pracovních projednaly věc, jež ani dohodou stran nemohla býti přenesena s okresního soudu na soud pracovní, byl způsoben zmatek podle § 28 čis. 3 zákona čis. 131/1931 sb. z. a n., který platí i ve sporech o hodnotu 300 Kč převyšující (viz rozhodnutí čis. 13.486 sb. n. s.), pokud se týče zmatek podle §§ 503 čis. 1 a 477 čis. 3 c. ř. s. a §§ 34 odst. (1) a 35 odst. (2) poslední věty zákona čis. 131/1931 sb. z. a n. K tomu se připomíná, že pro posouzení, zda věc nenáleží před soudy pracovní, jest v tomto případě rozhodnou již doba zahájení rozepře před okresním soudem, nikoli doba pozdější. K uvedené zmatečnosti bylo dovolacímu soudu přihlédnouti z úřadu (§§ 471 čis. 7, 494 a 513 c. ř. s. a § 35 zákona čis. 131/1931 sb. z. a n.).

Čís. 13931.

Nezapravil-li vydražitel nejvyšší podání hotově, jak bylo ustanoveno v dražebních podmínkách, nýbrž uložil za souhlasu exekučního soudu u spořitelny různé vkladní knížky k zapravení nejvyššího podání, mezi nimiž byla i vkladní knížka banky, které bylo napotom povoleno přiročí, a vymáhající věřitel si pak tuto vkladní knížku ještě s jinými vkladními knížkami vyzvedl, potvrzuje, že tyto vkladní knížky převzal na srážku přikázané mu části nejvyššího podání, bylo nejvyšší podání zapraveno řádně (§ 154 ex. ř.) i pokud se týče částky připadlé vymáhajícímu věřiteli, třebaže k realizaci oné vkladní knížky banky nedošlo pro přiročí.

Lhostejno, že usnesením exekučního soudu, jež bylo potvrzeno rekursním soudem, bylo pravoplatně vysloveno, že dražební podmínky složením oné vkladní knížky banky řádně splněny nebyly, stalo-li se tak dříve, než vymáhající věřitel onu vkladní knížku vyzvedl a prohlásil, že ji převzal na srážku přikázané mu části nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1934, R I 1198/34.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhající věřitelky opětovnou vnučenou dražbu nemovitosti, rekursní soud návrh na povolení opětovné dražby zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předeslati jest toto: Vydražitelé nezapravili nejvyšší podání hotově, jak bylo ustanoveno v dražebních podmínkách, nýbrž uložili u spořitelny v P. různé vkladní knížky k zapravení nejvyššího podání, mezi nimiž byla i vkladní kníža banky N., které bylo povoleno příročí výnosem ministerstva financí ze dne 16. března 1933 čís. 32.016/33 do dne 31. prosince 1934. Exekuční soud proti tomuto způsobu splacení nejvyššího podání nic nenamítal, ač se o něm dověděl z oznámení spořitelny v P., ba naopak povolil vydražitelům usnesením ze dne 24. června 1932 odezdání vydražené nemovitosti, což předpokládá splnění dražebních podmínek (§ 156 druhý odstavec ex. ř.) a při rozvrhovém roku dne 25. října 1932 prohlásil soudce rok řídící, že vydražitelé složili nejvyšší podání. Po pravomoci rozvrhu poukázal exekuční soud dne 17. března 1933 spořitelnu v P., aby uložené vkladní knížky realizovala. K tomu však ohledně vkladní knížky banky N. již nedošlo pro příročí. Potom si strana vymáhající tuto vkladní knížku ještě s jinými vkladními knížkami u spořitelny dne 22. dubna 1933 vyzvedla, potvrzujíc, že tyto vkladní knížky převzala na srážku («auf Abschlag») příkázané jí části nejvyššího podání. Opětovnou dražbu jest k návrhu povolit, nezapravil-li vydražitel včas a řádně nejvyšší podání (§ 154 první odstavec ex. ř.). Ježto ostatní oprávnění podíl nejvyššího podání jim připadající řádně obdrželi, jde v tomto případě jen o to, zda nejvyšší podání bylo zapraveno řádně i pokud se týče částky připadlé vymáhající věřitelce. Tuto otázku jest zodpověděti kladně. Není rozhodné, že usnesením exekučního soudu ze dne 30. března 1933, jež bylo potvrzeno soudem rekursním, bylo pravoplatně vysloveno, že dražební podmínky složením zmíněné vkladní knížky řádně splněny nebyly. Toto usnesení bylo prvním soudem vydáno a rekursním soudem přezkoumáno podle stavu, jaký tu byl dne 30. března 1933 a platilo jen pro tento stav, jenž se však později změnil, když vymáhající věřitelka vkladní knížku převzala dne 22. dubna 1933, t. j. po vydání uvedeného usnesení, a to nikoliv, jak stěžovatelka tvrdí, za účelem realizace, nýbrž podle správného zjištění rekursního soudu na srážku svého podílu na dražebním výtěžku, tedy místo placení. Na tom nemůže nic změnit okolnost, že šlo o dohodu mezi vymáhající věřitelkou a spořitelnou v P., která tu vystupovala jako soudní úschovna, a že nešlo o dohodu s vydražiteli, ani že soud tento postup výslovně neschválil, ani že vymáhající věřitelka po převzetí dotčené vkladní knížky ji zase uložila do úschovy u spořitelny, ale ovšem již na své jméno. Tím, že vymáhající strana přijala vkladní knížku na srážku svého podílu na nejvyšším podání, místo placení, u spořitelny v P., která soudem byla pověřena realizací a výplatou nejvyššího podání, byla co do svého nároku z rozvrhového usnesení uspokojena saldem vkladní knížky 208.000 Kč právě tak, jakoby byla obdržela tuto sumu z nejvyššího podání v hotovosti a zprostila tím vydražitele povinnosti zaplatiti

příslušnou sumu hotově (viz i rozhodnutí čís. 8047, 10.491 sb. n. s.), i když na tomto postupu vydražitelé jako smluvní strana zúčastnění nebyli, poněvadž vydražitel není s věřitelem vůbec v přímém poměru právním, nýbrž má nejvyšší podání zapraviti u soudu, kdežto věřitel zase od soudu obdrží svůj podíl na dražebním výtěžku. Jest proto správným názor rekursního soudu, že vydražitelé vzhledem ke straně vymáhající řádně a včas zapravili nejvyšší podání. Důsledkem toho nebylo lze vyhověti návrhu vymáhající věřitelky na povolení opětné dražby.

Čís. 13932.

Manželství, uzavřené na Slovensku, není neplatné z důvodu, že při prohlášení přivolení k manželství nebyl přítomen přísežný zapisovatel, žily-li strany od uzavření manželství po jeden rok spolu jako manžel a manželka. Domovská příslušnost stran je tu lhostejná.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1934, Rv I 2186/34.)

Žalobkyně uzavřela se žalovaným dne 17. července 1920 sňatek před matrikářem v Trenčanských Teplicích na Slovensku. Manželé měli domovské právo v Praze. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka na manželi neplatnosti manželství, ježto přivolení k manželství bylo prohlášeno jen před matrikářem a před dvěma svědky, nikoliv však i před přísežným zapisovatelem, jak předepisuje § 8 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. Procesní soud první stolice prohlásil manželství neplatným z viny obou stran. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl žalobu.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. vyhledává se k platnosti manželství kromě prohlášek i slavnostně učiněné přivolení. Jde-li, jako v souzeném případě, o sňatek civilní, předepisuje § 8 cit. zák., že se přivolení k manželství prohlašuje před přednostou politického úřadu okresního (obecního) nebo jeho zástupcem (na Slovensku před matrikářem) v přítomnosti dvou svědků a přísežného zapisovatele. Oba nižší soudy prohlašují souhlasně manželství stran za neplatné proto, že při prohlášení slavnostního přivolení, jež se stalo dne 17. července 1920 před matrikářem v Trenčanských Teplicích na Slovensku, nebyl přítomen přísežný zapisovatel, vycházejíce z názoru, že nebylo tím šetřeno formy, jež jest předepsána. Jde o manželství uzavřené na Slovensku, kde žalovaný měl tehdy své stálé bydliště. Tam platí o formě, v níž slavnostní přivolení k manželství má býti prohlášeno, sice předpis § 8 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. jako v zemích historických, ale ve spojitosti s ustanovením § 43 zákonného článku XXXI z r. 1894, který zachován v platnosti. V souzeném případě jako důvod neplatnosti se uvádí jen nedodržení předepsané formy při uzavření sňatku a tu jest dbáti všeobecně uznávané zásady »locus regit actum« a jest případ posuzovati podle právních předpisů na území slovenském platných, třebaže